

Василь Довгалець: «Моє коріння в'ється від Адама і Єви, може тому Бог і оберігає»

Шістдесят років живуть у парі Василь Адамович та Галина Іпатівна Довгальці з міста Костопіль. Ті, хто їх знає, гарно відгукуються про це подружжя, яке виростило двох дітей і вже має четверо внуків та п'ятьох правнуків

За плечима Василя Адамовича непросте життя. У ранньому дитинстві залишився круглим сиротою, та й самого під час воєнного лихоліття доля двічі врятувала від смерті. Він розповів про те, що судилося побачити та пережити на своєму віку.

- Моє коріння в'ється від Адама і Єви, так звали моїх батьків, може тому Бог і оберігає, - усміхається Василь Довгалець і продовжує розповідь про своє життя.

чили, як замордували мою маму з тією дівчиною. Їх обох живцем спалили в лісі.

Два роки ми жили самі. Я залишився за головного господаря в хаті. На прожиття заробляв тим, що пас сільських корів, іноді їздив у Костопіль до баби Євдокії, котра допомагала продуктами.

Одного разу до нас прибігли сусіди, які жили через три хати, і похапцем сказали: «Синок, ховайся, тебе шукають і хочуть вбити». Я

все батьківське майно. Мене, брата Володю і сестру Галю забрала до себе баба Євдокія. Я виріс і вивчився на кравця. Баба Євдокія була вже старенькою, через що мене не хотіли брати в армію, бо я доглядав за нею. Та мені дуже хотілося до війська. І я вмовив бабу Євдокію піти зі мною до військомату і сказати, що вона має ще силу давати собі раду. У військоматі бабу вислухали і дали підписати якісь папери. Після того мені дали по-

Баба Євдокія (зліва)

12 липня 1958 р. - у день весілля

А народився я на хуторі Березіна, неподалік села Друхова Березнівського району. Мій батько Адам мав п'ять гектарів землі, тримав коня, корову, вівців. Землю обробляли власними силами. У батьків було троє дітей, я - найстарший, тому з малих літ змушений був допомагати батьку.

У 1941-му році, коли гітлерівці захопили нашу землю, тітка Тетяна взяла мене із собою в Березне на базар. Як тітка пішла щось купувати, до мене підійшли два німецькі солдати. Один із них вказав на ме-

одразу ж побіг у клуню і заховався в соломі. А через кілька хвилин на наше подвір'я зайшли люди з автоматами. Після того, як огледіли всі закутки в хаті, зайшли до клуні. Один взяв вила і почав штирхати солому. Я лежав біля самісінької стіни. Почув, як хтось з них промовив: «Що ти там штирхаєш» і почав стріляти в солому з автомата. Коли постріли вщухли, чоловічий голос промовив: «Якщо він тут є, то й залишиться навіки». Та, видно, Господь Бог та Ангел-охоронець був тієї миті зі мною, бо мене не зачепи-

вістку в армію.

Служив у Приморському краї. Після служби поступив на навчання у Кременецький автодорожний технікум. Свою трудову діяльність розпочав на посаді водія «швидкої» допомоги в Костопільській лікарні. Пізніше працював інженером - контролером по технічному обслуговуванню автомобілів у сільгосптехніці та завідуючим автопарком Костопільського лісгоспу. Заочно закінчив Львівський лісотехнічний інститут. Всього ж маю сорок шість років стажу.

... і промовив: «юда».

Інший приставив до голови дуло автомата і почав штовхати, щоб я йшов за ними. Добре, що встигла підійти тітка. Вона заступила мене і промовила: «Який же він юда, це українець». Німецький солдат ще пильніше подивився на мене і, врешті, опустив автомат.

У 1944-му році батька забрали на фронт, а наступного року він загинув в Маньчжурії.

Щоб підняти на ноги дітей, моя мати Сва часто їздила на базар у Березне та в Костопіль продавати масло, сметану, яйця. Одної осінньої ночі до нашої хати зайшли троє озброєних чоловіків. Вони наказали матері йти з ними, щоб показати якусь дорогу. Мама по черзі міцно поцілувала нас і пішла з незнайомцями. Більше ми її ніколи не бачили, бо додому не повернулася. Тієї ж ночі озброєні люди забрали з хутора ще одну молоду дівчину, яка отримувала від сусідського хлопця листи з фронту. Пізніше два хлопці-близнюки розповіли, що ба-

ла жодна куля.

У солоні пролежав до самісінької ночі. Коли ж повністю стемніло, вибрався з соломи та побіг по дорозі на Голубне. З Голубного пішов на Костопіль, до баби Євдокії.

У 1950-му році в колгосп забрали

До сказаного Василям Адамовичем додамо, що й сьогодні, не дивлячись на свій поважний вік, а за плечима вже 84 роки, він веде здоровий та активний спосіб життя, цікавиться подіями, що відбуваються в нашому суспільстві.

Галина Довгалець (Калько) зі своєю подругою Галиною Яремчук

Аби розповісти українським високопосадовцям, як треба покращувати життя простих українців, Василь Довгалець у 2004-му та у 2015-му роках особисто побував у кабінетах тодішніх Прем'єр-міністрів Віктора Ющенка та Арсенія Яценюка.

- Щоб потрапити на прийом до Ющенка, я три ночі ночував на залізничному вокзалі, - *пригадує той випадок Василь Адамович.* - А Яценюку сказав, щоб повернув у паспорті графу «національність», бо хочу вмерти українцем, а не безбаченком. Яценюк відповів, що то Кучма з тодішніми депутатами Верховної Ради запровадили в Україні паспорти без графи, яка вказує національність.

Василь Адамович дуже тепло розповідає про свою дружину Галину Іпатівну, з якою прожив у парі шість десятиліть.

- Ми познайомилися на танцях у міському клубі, який тоді стояв на місці нинішньої райполіклініки, - *як сьогодні бачить той день.* - Галина - родом із села Симонів Гощанського району. Тоді вона навчалася в Рівненському кооперативному лікумі, а в Костополі проходила практику. Я з першого погляду влюбовався в її довге волосся. Того ж дня

Галина та Василь Довгальці з внучками Юлією, Лілією та правнучкою Вікторією

провів дівчину із танців. А закінчилося все тим, що у 1958-му році, на Петра, ми побралися. Дружина спочатку працювала в райунівермазі, затим - у відділі робітничого постачання.

Подружжя Довгальців виростило двох дітей: дочку Світлану та сина Віктора. Світлана закінчила Рівненський кооперативний технікум, а Віктор - Український на-

ціональний університет водного господарства. Продовженням славного роду Довгальців є четверо внучок: Юлія, Лілія, Аліна, Тетяна та п'ятеро правнуків.

Василя Адамовича та Галину Іпатівну поважають люди, бо й самі вони все своє життя з повагою ставилися до людей.

Олександр НИКОНЧУК